

SÉTA PESTRŐL BUDÁRA A BORÁROS TÉRI HIDON

— Az Est tudósítójától —

Ötszázötven méter hosszú vasszerkezet köti össze a Boráros teret a Lágymányossal. Ez már majdnem híd, sőt műszaki szempontból az is. Bátor szakemberek már átbotorkálhatnak rajta Pestről Budára és viszont.

A Boráros téren bódé-, deszka- és törmelékrengeteg. Felkészünk néhány létrára, állványról állványra ugrálunk, deszkáról deszkára mászunk. Közben néha látjuk a hidat. Három íve van, az első és a harmadik ív 112 méter, a középső pedig 154 méter hosszú. Ennyi van a hídból a víz felett.

— Most a pesti lezáró tömbön vagyunk, — magyarázzák. Deszkafalak vesznek körül. Az egyik falon kis ajtó.

— Mi van az ajtó mögött? — kérdezem.

— A Horthy Miklós híd... — felelik szerényen.

Benyitunk a hídra.

A látvány szédítő. Meztelen vörös vas, levegő, szél és Duna. Semmi korlát, semmi

járda. Keskeny deszkapallón megyünk át Budára. Fúj a szél, de nincs mibe belekapaszkodni.

A kilátás gyönyörű. Teljesen új Budapest tár fel a híd: a Gellérthegy és a Várhegy között izgató szakadék a Krisztinaváros, a Vár mosolyogva oldalt fordul. Egészen más, nyugtalanító vonala van innen Budának, fiatal festők álmodnak ilyen mozgalmas tájképről.

Éppen a megváltozott Gellérthegyet nézem, amikor kedvesen, lágyan, óvatosan felkap a szél. Szép csendesen sodródom a Duna felé. Ejnye... Kissé kínos télikabátban úszni... Nini, a fotóriporter is röpköd... Ha legalább valami korlátba lehetne belekapaszkodni! Kínos... Kár értünk...

De a szél visszadob a pallóra és duzzogva hátatfordít.

— Tízmillióba került a Boráros téri híd építése. Kétszerannyiba, mint a Margithíd kiszélesítése, — magyarázzák Budán. Átmentünk a hídon.